

Kodėl homoseksualų sąjungos nėra santuokos

Krikščioniškosios kultūros institutas

Vilnius
2019

Versta iš: *Why Homosexual Unions Are Not Marriages*.
San Diego: Catholic Answers Press, 2012.

2020 Gillespie Way
El Cajon, California 92020
1-888-291-8000 orders
619-387-0042 fax
catholic.com

Šventojo Rašto citatos paimtos iš *Biblija, arba Šventasis Raštas*. Antano Rubšio (ST) ir Česlovo Kavaliausko (NT) vertimas. – Vilnius: Lietuvos Biblijos draugija, 2009.

Katalikų Bažnyčios katekizmo citatos paimtos iš *Katalikų Bažnyčios katekizmas*. – Vilnius: „Katalikų pasaulio leidiniai“, 2015.

ISBN 978-609-96016-1-8

© Catholic Answers, Inc., 2012

© Vertimas į lietuvių kalbą, Krikščioniškosios kultūros institutas, 2019

Turinys

Fantazija prieš realybę.....	4
Kas yra santuoka.....	5
Kodėl du vyrai ar dvi moterys negali susituokti...	6
Kodėl visuomenės pripažįsta santuokas	7
Kodėl visuomenė neturėtų apsimesti, kad homoseksualų sąjungos yra santuokos.....	8
Klaidinantis mąstymas kenkia visuomenei.....	9
Sudie, žodžio ir religijos laisvės	11
Kas visa tai skatina?	13
Kaip galime parodyti tikrą atjautą turintiems potraukį tai pačiai lyčiai?	15
Tai nėra „religinė problema“	17
Ką apie santuoką ir homoseksualumą sako Šventasis Raštas.....	18
Bažnyčios požiūris į homoseksualumą.....	19
Ką jūs privalote daryti.....	21
Kur sužinoti daugiau.....	25
Išnašos.....	26

Šiandien homoseksualų aktyvistai reikalauja įteisinti tos pačios lyties „santuoką“. Kai kuriose vietose jie jau yra tai pasiekę.

Jie teigia, kad tai susiję su lygybe. Argumentuojama, kad jei heteroseksualai gali susituokti su priešingos lyties asmenimis, tuomet lygybė reikalauja, kad homoseksualams būtų leista tuoktis su tos pačios lyties asmenimis.

Daug kam šis argumentas atrodo įtikinantis. Kiti neprieštaruoja homoseksualų santuokos idėjai. Tai rimti ženklai. Jie atskleidžia, kiek daug žalos santuokos institucija jau yra patyrusi.

Homoseksualų santuokos priešininkai įrodinėja, kad jeigu santuoka būtų iš naujo apibrėžta taip, jog į ją įeitų ir tos pačios lyties poros, tuomet tiek santuokai, tiek šeimoms būtų smarkiai pakenkta. Tai visiška tiesa, tačiau santuokai *jau* yra smarkiai pakenkta, nes kitaip pati idėja, kad du tos pačios lyties asmenys galėtų susituokti vienas su kitu, net nebūtų taip aptarinėjama.

Šios aplinkybės rodo, jog didelė dalis visuomenės nesupranta santuokos pagrindų. Ji yra užmiršusi – arba niekad nežinojo, – kas *yra* santuoka.

Fantazija prieš realybę

Pastaraisiais metais keletas judėjimų savo motyvus sėkmingai pateikdavo lygybės reikalavimų šviesoje. Pilietinių teisių judėjimas įtraukė rasinės

lygybės idėją. Moterų išlaisvinimo judėjimas skelbė lyčių lygybės idėją.

Dabar homoseksualų aktyvistai naudoja panašią strategiją, tvirtindami, kad lygybė reikalauja, jog homoseksualams būtų leista susituokti vieniems su kitais.

Norint, kad tai būtų tiesa, reikia, jog tarp homoseksualumo ir heteroseksualumo iš tiesų būtų lygybė, kaip kad yra tikra lygybė tarp skirtingų rasių žmonių ar tarp vyrų ir moterų.

Tačiau nėra jokios lygybės tarp santuokos ir sąjungos, įtraukiančios du tos pačios lyties asmenis. Tai iš esmės skirtingi dalykai, todėl apsimetinėjimas, kad jie yra vienodi, reiškia pasidavimą fantazijai.

Atėjo laikas pripažinti tikrovę.

Kas yra santuoka

Santuoka yra vyro ir moters sąjunga, nukreipta į sutuoktinių gerovę ir palikuonių gimdymą bei ugdymą.

Jokia kita sąjungos forma nėra santuoka. Santuoka yra išskirtinė.

Dar nuo neatmenamų laikų vyrai ir moterys jungiasi tam, kad galėtų pasirūpinti vieni kitais ir išauginti vaikus. Tai vyksta visose kultūrose visose pasaulio vietose. Kultūra iš tiesų mirtų be tokių vyrų ir moterų sąjungų. Tad santuoka žmonijai yra

visuotinė institucija, įrašyta žmogaus prigimtyje ir pasireiškianti visose visuomenėse.

Tai turi svarbių poteksčių. Kaip matysime, visuomenė nedraudžia santuokos homoseksualams. Vietoj to, homoseksualų aktyvistai prašo visuomenės iš naujo apibrėžti santuoką taip, kad šis terminas būtų taikomas dalykams, kurie iš tikrųjų nėra santuoka.

Kodėl du vyrai ar dvi moterys negali susituokti

Tos pačios lyties asmenys negali vienas su kitu susituokti, nes bet kokia sąjunga tarp jų neatitiktų tos realybės, kurioje santuoka atsiranda.

Tai ypač akivaizdu, kai kalbame apie dauginimąsi. Du vyrai ar dvi moterys negali daugintis. Tam, kad pasaulį išvystytų nauji vaikai, biologija reikalauja sąjungos tarp vyro ir moters.

Tačiau dauginimasis nėra vienintelė problema. Vyrai ir moterys yra skirtingi daugybe atžvilgių, visiškai nesusijusių su dauginimusi. Tiek fiziškai, tiek psichologiškai jie papildo ir suteikia pilnatvės vienas kitam tokiu būdu, kokiu du tos pačios lyties asmenys to padaryti negali.

Šie skirtumai atlieka svarbų vaidmenį auginant vaikus. Rodydami tikros tėvystės ir tikros motinystės pavyzdžius, vyras ir žmona sukuria tokią aplinką, kuri padeda vaikams tinkamai augti ir vystytis.

Net ir atskirai nuo dauginimosi ir vaikų augini-

mo – kaip dėl nevaisingumo vaikų nesusilaukiančių santuokų atveju, – fiziniai ir psichologiniai skirtumai tarp vyrų ir moterų leidžia jiems susijungti ir klestėti tokiu būdu, koku du tos pačios lyties asmenys negali.

Visais šiais atžvilgiais, ir ypač dauginimosi atveju, iš pačios gamtos akivaizdu, kad vyrai ir moterys yra sukurti tam, jog vieni su kitais susivienytų. Skirtingai nuo dviejų vyrų ar dviejų moterų.

Todėl tos pačios lyties sąjungos neatitinka tos realybės, kuriai priklauso santuoka, tad vadinti jas santuokomis yra paprasčiausias prasimanymas.

Kodėl visuomenės pripažįsta santuokas

Kai kurie klausia, kodėl visuomenė turėtų apskritai sankcionuoti santuoką. Argi tai nėra vien tik poros reikalas, ir niekieno kito?

Pripažinti santuoką iš esmės yra visuomenės interesas, ir kaip tik dėl to visuomenės visame pasaulyje ištisai per visą istoriją tą ir daro. Priežastis akivaizdi: kad išgyventų ir klestėtų, visuomenėms reikia naujų narių.

Jos nuolatos praranda narius – ar dėl ligų, nelaimių, karų, nusikaltimų, ar paprasčiausiai dėl senyvo amžiaus. Vienaip ar kitaip tam tikru metu kiekvienas konkretus visuomenės narys mirs, ir jei šios mirtys nebus atsvertos gimimų, tuomet pražus

ir pati visuomenė.

Santuoka iš pačios savo prigimties yra institucija, kuri į pasaulį atveda naujus žmones ir augina juos, kad šie būtų produktyvūs visuomenės nariai. Jei visuomenė nori išgyventi ir klestėti, tuomet visuomenė suinteresuota pripažinti santuoką ir jai išskirtinai padėti.

Kur santuokoms ir šeimoms kyla grėsmė, ten ji kyla ir visuomenei, ir kur santuokos ir šeimos yra stiprios, ten stipri ir visuomenė.

Kodėl visuomenė neturėtų apsimesti, kad homoseksualų sąjungos yra santuokos

Visuomenė neturėtų su homoseksualų sąjungomis elgtis lyg su santuokomis, nes jos nėra santuokos.

Tokios sąjungos iš prigimties negali duoti vaikų. Tokios sąjungos dalyviai nepapildo vienas kito tokiu būdu, kaip tą padaro vyras ir moteris. Homoseksualų sąjunga yra iš esmės skirtingas *dalykas* negu santuoka. Klausina ne tai, ar visuomenė turėtų *leisti* homoseksualų santuoką. Ji to padaryti negali. Niekas negali.

Reiktų klausti, ar visuomenė *apsimes*, kad homoseksualų santuoka egzistuoja. Ar valstybė įsitrauks į visuomeniniu mastu paplitusią fantaziją, kuri ignoroja elementarius faktus apie vyrus ir moteris?

Ji neturėtų įsitraukti – *privalo* neįsitraukti, – nes pasidavus klaidinančiam mąstymui apie bazinius žmogaus gyvenimo pagrindus galima vien tik pridaryti gilios ir ilgalaikės žalos visuomenei.

Klaidinantis mąstymas kenkia visuomenei

Kai šalis savo politiką paremia klaidingomis prielaidomis, nukenčia visa visuomenė. Nesvarbu, kokia tai politika. Jei jos kariuomenė suklysta dėl priešo pozicijos, ji gali patirti triuškinantį pralaimėjimą. Jei jos ekonomikos politika ima prasilenkti su realybe, laukia sunkūs laikai. Ir jei valstybė pasiduoda apgaulėms apie vyrų ir moterų prigimtį, nelaimė būtinai nutiks.

Žmonės yra linkę manyti, kad jei kas nors yra teisėta, tuomet tai turi būti teisinga, tad vien pats faktas, jog valstybės įstatymai apsimeta, kad homoseksualų sąjungos yra santuokos, milžinišku mastu suklaidintų visuomenę, priversdama milijonus žmonių apsigauti dėl santuokos prigimties.

Tai būtų dar vienas kirtis santuokai, einantis po kitų, kuriuos ji jau patyrė nuo lengvų skyrybų, nesantuokinių gimimų, aborto ir kontracepcijos.

Bet kurie vaikai, užauginti homoseksualių „tėvų“, taip pat būtų sužaloti. Ar vaikai būtų įgyjami įsivaikinant, per surogatinę motinystę, ar per ankstesnę, heteroseksualią sąjungą, jie būtų užau-

ginami su klaidingu požiūriu į žmogaus lytiškumą ir sugedusiomis moralinėmis vertybėmis, o taip pat jiems nebūtų duotas tinkamos tėvystės ir motinystės pavyzdys.

Tokiose sąjungose esančių žmonių draugams ir giminėms būtų kenkiama, nes jie būtų spaudžiami gyventi pagal šią fantaziją. Daugybė tokia apgaule netgi patiktų.

Į tokias sąjungas įsitraukę žmonės tiesiogiai nukentėtų labiausiai. Visuomenės pasimetimas, kad jie yra susituokę, sustiprintų jų iliuziją, kaip ir pavojingą gyvenimo būdą, kuris jų sveikatą ir gerovę per daugybę medicininių ir moralinių problemų pastatytų į pavojų.

Naujas santuokos apibrėžimas, įtraukiantis tos pačios lyties poras, verstų dar labiau iškraipyti santuoką. Jei du tos pačios lyties žmonės gali susituokti, tuomet nėra jokios loginės priežasties, kodėl kitokios sąjungos negalėtų būti leidžiamos taip pat. Poligaminės sąjungos su daugybe sutuoktinių, su bet koku lyčių deriniu galėtų būti leistos. Suaugusiųjų ir vaikų sąjungos taptų diskusijos tema.

Kitas klausimas susijęs su neseksualinėmis sąjungomis: senyvo amžiaus draugai, universiteto kambariokai, ir t. t. Jei du tos pačios lyties asmenys gali susituokti, kad įgytų santuokai suteikiamų teisinių privilegijų, tuomet koku pagrindu šiems žmonėms jų nebūtų duodama?

„Santuokos“ termino taikymas kitokioms sąjun-

goms nei vyro ir moters galiausiai panaikintų santuokos prasmę. Santuokos apibrėžimo perkeitimo galutinis loginis taškas būtų be galo skirtingų asmenų kombinacijų pripažinimas santuokomis – kitaip tu diskriminuotum kurias nors kombinacijas. Kai tai įvyksta, santuoka – tapdama bet kuo, kuo tik nori, kad ji būtų, – praranda bet kokią prasmę.

Paplitus skyryboms, mažėjant santuokos ir gimimų rodikliams, dažnėjant vienišai tėvystei ar motinystei, prie viso šito pridėjus dar ir klaidinančio mąstymo lygį, reikalingą tam, kad būtų galima apsimesti, jog homoseksualų sąjungos yra santuokos, būtų tik dar labiau pakenkta santuokai, šeimai ir visuomenei.

Sudie, žodžio ir religijos laisvės

Jei homoseksualų santuokos idėja būtų saugoma įstatymo, žmonės visoje šalyje būtų priversti žaisti apsimetinėjimo žaidimą. Tai pažeistų jų pilietines teises – konkrečiai jų žodžio laisvę ir religijos laisvę.

Privalomas apsimetinėjimo žaidimas prasidėtų nuo to, kad valstybinių įstaigų darbuotojai būtų priversti vesti tos pačios lyties asmenų santuokos ceremonijas, tvarkyti santuokos įrašus ir apiforminti valdžios teikiamas privilegijas.

Žaidimas išsiplėstų į kiekvieną pramonės šaką, kuri turi reikalų su šeimomis: mediciną, draudimą, gyvenamųjų namų verslą, bankininkystę, mažme-

ninę prekybą, pramogų verslą, švietimą. Kiekvienoje iš šių sričių darbuotojų būtų reikalaujama žaisti šį žaidimą.

Ypač švietimas patirtų dar didesnę spaudimą palaikyti homoseksualų darbotvarkę, mokykloms reikalaujant iš mokytojų visoje šalyje – nepaisant jų asmeninių įsitikinimų – homoseksualų elgesį mokiniais pateikti teigiamai, o homoseksualų sąjungas pristatyti kaip tikras santuokas.

Tėvų teisės apsaugoti savo vaikus nuo viso to būtų apribotos, ir daugybė jų jaustųsi bejėgiai, kai jų vaikai būtų indoktrinuojami su klaidingu supratimu apie žmogaus lytiškumą.

Galiausiai kiekvienas visuomenės narys būtų paveiktas, ir bet koks viešas nepritartis ar nesutikimas su homoseksualumu ir homoseksualų santuoka būtų traktuojamas kaip „neapykantos kalba“.

Nuo to būtų mažas žingsnis iki to, kad prieštaravimas homoseksualumui būtų laikomas „neapykantos nusikaltimu“. Tiesą sakant, mes jau esame toli pažengę šiuo keliu. Homoseksualų aktyvistai visose Jungtinėse Valstijose bei kitose šalyse agresyviai naudoja teismus, kad sutriuškintų bet koki nesutikimą su jų ideologija ar skirtingą nuomonę nuo jos. Verslų savininkams, kurie atsisako teikti paslaugas homoseksualų poroms, yra iškeltos bylos.

Kai teisinė mašinerija nėra prieinama, homoseksualų aktyvistai siekia sutriuškinti nesutinkančiuosius per jų darbdavius, įtikinėdami korporaci-

jas priimti tokią tvarką, kuri neleistų darbuotojams reikšti jokių priešingų nuomonių ar bet kuriuo būdu keistų jų elgesį homoseksualų atžvilgiu. Darbuotojai, kuriems nepavyksta laikytis šių nuostatų, gali būti siunčiami privalomajam „jautrumo mokymui“, jų gali nebepaaukštinti, jie gali būti drausminami ar net atleidžiami.

Pagal homoseksualų darbotvarkę, galiausiai norima sutriuškinti bet kokį priešinimąsi ir nesutikimą, įskaitant ir antsnukio uždėjimą Bažnyčiai bei religinėms įstaigoms. Europoje ir Kanadoje katalikų kunigai ir protestantų pastoriai jau buvo įtraukti į teismo procesą paprasčiausiai už tai, kad išsakė savo tikėjimo mokymą homoseksualumo ir santuokos klausimu.

Kas visa tai skatina?

Daugybę metų homoseksualų aktyvistai tvirtino, kad jie siekia vien tik „tolerancijos“. Tačiau dabar jų tikrieji tikslai – ir jų pačių netolerancija – atsiskleidė.

Jie negali toleruoti jokio nesutikimo su jų gyvenimo būdu ar nepritarimo jam. Štai kodėl jie naudoja valdymo sistemą ir korporacines politikas kaip ginklus, kuriais triuškina savo kritikus.

Juos domina ne tolerancija, o visuomenės *pritarimas* jų elgesiui. Būtent todėl taip svarbu pasiekti, kad jų sąjungos būtų teisiškai pripažįstamos san-

tuokomis.

Ne dėl to, kad įstatymas suteikia konkrečių privilegijų susituokusioms poroms, kaip kad paveldėjimo teisės ar galimybė priimti medicininius sprendimus, kai šeimynos narys yra neveiksnus pats tą padaryti. Įstatymai jau dabar turi nuostatų, kurios leistų homoseksualams pasiekti šių dalykų, o kai kuriose vietose esama „civilinių sąjungų“ ar „šeimyninių partnerysčių“, kurios suteikia tuos pačius teisinius privalumus, kaip ir santuoka, tačiau be santuokos pavadinimo.

Bet net ir to neužtenka. Homoseksualų aktyvistai primygtinai reikalauja jų sąjungų teisinio pripažinimo *pačia santuoka kaip tokia*.

Kodėl?

Ne dėl santuokos teisinių privilegijų. Dėl pritarimo.

Taip yra dėl to, kad aktyvistai giliai širdyje žino, jog jų elgesys yra sutrikęs. Du vyrai ar dvi moterys nėra skirti kartu daryti tai, kam vyras ir moteris yra skirti.

Kad kompensuotų šį įgimtą supratimą, jog homoseksualus elgesys yra sutrikęs, homoseksualų aktyvistai siekia kitų pritarimo – kad nuramintų patys save, jog jų elgesys yra moraliai teisingas.

Štai kodėl jų sąjungų teisinio pripažinimo santuokomis įgijimas toks svarbus, ir jiems niekas jo nepakeis.

Net jeigu jie pasiektų šį tikslą, problema vis tiek

išliktų, kadangi realybė lieka tokia pati. Homoseksualus elgesys vis dar lieka sutrikęs, homoseksualų sąjungos vis dar nėra santuokos, o apsimetinėjimas, jog yra kitaip, tebūtų žaidimas žodžiais.

Taigi ramybės neduodantis jausmas, kad jų elgesys yra blogas, vis dar išliktų, o tai iškelia svarbų klausimą.

Kaip galime parodyti tikrą atjautą turintiems potraukį tai pačiai lyčiai?

Kartais homoseksualų aktyvistai su jais nesutinkančius žmones kaltina „neapykanta“. Arba jie gali kitus apkaltinti neracionalia baime – „homofobija“. Nors kai kurie žmonės gali nekęsti ar bijoti homoseksualų, tokie kaltinimai yra apgaulingi. Vien tik nesutikimas su homoseksualumu ar tiesos apie vyrus ir moteris skelbimas savaime dar nereiškia nei neapykantos, nei baimės.

Net jei tokie kaltinimai metami, svarbu juos atremti parodant atjautą tiems, kas turi potraukį tai pačiai lyčiai. Tai reiškia kur kas daugiau nei buvimą šiltu ir supratingu. Tai reiškia būti nuoširdžiu su jais ir padėti jiems įžvelgti toliau už fantazijas, kurias homoseksualų aktyvistai skatina.

Jiems reikia suvokti, kad homoseksualų santuoka negali egzistuoti dėl pačios santuokos prigimties, ir kad santuokai nėra jokių pakaitalų. „Civilinės sąjungos“ ar „šeimyninės partnerystės“ nėra teisingi

sprendimai. Tokios sąjungos sukuria tas pačias problemas ir sumaištį visuomenėje, tik kiek mažesniu laipsniu, ir jos numatomos ne kaip tikslas, bet kaip laiptelis kelyje į homoseksualų santuokos iliuziją.

Galiausiai homoseksualus elgesys turi būti pripažintas tuo, kuo jis ir yra: žmogaus lytiškumo iškreipimu. Jis ne vienintelis toks. Esama daugybės kitų iškreipimų, įskaitant pornografiją, prostituciją ir neištikimybę.

Žmonės su tos pačios lyties potraukiu patiria tam tikrą pagundos formą, tačiau pagundas patiria visi. Mes *visi* jaučiame pagundą daryti dalykus, kurių daryti neturėtume, ir visi mes turime apie tai blaiviai mąstyti bei atsisipirti pagundai.

Potraukį tai pačiai lyčiai turintys žmonės turi tą patį įgimtą orumą, kaip ir kiti žmonės, ir su jais reikia elgtis pagarbiai – taip pagarbiai, kad būtume su jais nuoširdūs ir neskatintume homoseksualų aktyvistų brukamų fantazijų.

Kitaip nei tvirtina aktyvistai, nėra nesąžininga atsisakyti homoseksualų sąjungas teisiškai pripažinti santuokomis. Priešingai: būtų nesąžininga sukurti teisinį *prasimanymą*, kad jos yra santuokos. Tai tik klaidintų žmones, įskaitant net ir tuos, kurie patys būtų sukūrę tokias sąjungas.

Tikra meilė ir atjauta turėtų skatinti žmones, turinčius potraukį tai pačiai lyčiai, siekti pasveikimo ir augimo, o ne sustiprinti jų pavojingą ir iškreiptą gyvenimo būdą.

Tai nėra „religinė problema“

Kartais homoseksualų aktyvistai teigia, kad santuokos kaip vyro ir moters sąjungos pripažinimas prilygsta „tavo religijos primetimui“ jiems.

Tai netiesa.

Niekas mūsų argumentacijoje iki šios vietos nebuvo paremta religija. Minėjome, kad homoseksualų sąjungų teisinis pripažinimas sumažintų religinę laisvę, tačiau tai nėra religinis teiginys. Tai teisinis bei politinis faktas.

Mūsų argumentai prieš santuokos apibrėžimo perkeitimą yra paremti ne religiniais teiginiais, o žmogaus prigimtimi. Vyro ir moters sąjunga paprasčiausiai yra skirtinga nuo dviejų vyrų ar dviejų moterų sąjungos. Šitai buvo akivaizdu visiems žmonėms visais laikais ir visose kultūrose.

Net tokiose kultūrose kaip Senovės Graikija, kur homoseksualumas buvo plačiai praktikuojamas, visuomet buvo pripažįstama, kad vyro ir moters sąjunga yra kitokia. Todėl šios visuomenės neapsimetinėjo, kad du tos pačios lyties asmenys galėtų susituokti. Ypač ryšys tarp santuokos ir dauginimosi buvo visuotinai pripažįstamas.

Tad santuoka egzistavo anksčiau už krikščionybę. Ji buvo anksčiau už judaizmą. Ji buvo anksčiau už visas istorines religijas. Ji buvo kartu su žmonija per visą jos istoriją.

„Religijos primetimo“ argumentas yra tik išsiskinėjimas. Bazinių faktų apie žmogaus prigimtį pripažinimas nėra niekieno religijos primetimas.

Dėl to siūlymai padalinti santuoką į civilinę ir religinę sąjungas – ar apskritai atimti iš valstybinės sistemos santuokos pripažinimo darbą – taip pat neveikia. Žmogaus prigimtis vis dar tokia pat. Vyro ir moters sąjunga vis dar yra kitokia nei bet kuri kita sąjunga, ir visiškai nepriklausomai nuo jokių religinių sumetimų, visuomenės interesas – pripažinti, skatinti ir saugoti santuokas.

Ką apie santuoką ir homoseksualumą sako Šventasis Raštas

Nors vien žmogaus prigimtis problemą nuskaidrina, religija taip pat turi ką pasakyti šia tema. Biblija išreiškia tą patį santuokos prigimties supratimą kaip Dievo plano žmonijai dalį.

Pavyzdžiui, Senajame Testamente yra aišku, kad Dievas sukūrė vyrą ir moterį, jog šie būtų kartu: „Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu“ (Pr 2, 24).

Kai Jėzaus buvo paklausta apie santuoką ir skyrybas, jis pakartojo apie dievišką santuokos instituciją: „Argi neskaitėte, jog Kūrėjas iš pradžių *sutvėrė žmones kaip vyrą ir moterį* ir pasakė: *Todėl vyras paliks tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ir du taps*

vienu kūnu. Taigi jie – jau nebe du, o vienas kūnas. Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria“ (Mt 19, 4–6).

Šventasis Raštas ne tik išdėsto Dievo planą santuokai tarp vyro ir moters, jis taip pat atmeta homoseksualų elgesį kaip nukrypimą nuo plano: „Nesugulsi su vyriškiu tarsi su moterimi; tai pasibjaurėtina“ (Kun 18, 22). Tai yra viena iš kelių Senojo Testamento ištraukų, kuriose homoseksualus elgesys yra atmetamas, tačiau negalima to atmesti kaip vien tik „Senojo Testamento“ požiūrio.

Naujasis Testamentas taip pat pripažįsta homoseksualumo iškreiptą prigimtį ir sieja jį su Dievo ir jo plano atmetimu: „Štai kodėl Dievas paliko jus gėdingų aistrų valiai. Jų moterys prigimtinis santykius pakeitė priešingais prigimčiai. Panašiai ir vyrai, pametę prigimtinis santykius su moterimis, užsidegė geiduliais vienas kitam, ištvirkavo vyrai su vyrais, ir už iškrypimą jiems patiems būdavo vertai atlyginama“ (Rom 1, 26–27).

Tad tiek Senasis, tiek Naujasis Testamentai pripažįsta homoseksualius veiksmus kaip sunkius nukrypimus nuo Dievo plano žmogaus lytiškumui.

Bažnyčios požiūris į homoseksualumą

Katalikų Bažnyčios katekizmas teigia:

Bažnyčios tradicija, pasiremdama Šventuoju Raštu, kuris homoseksualizmą laiko dideliu išskrypimu, visada skelbė, kad „homoseksualūs veiksmai pačia savo prigimtimi yra netvarkingi“. Jie prieštarauja prigimtiniam įstatymui – iš lytinio akto atima gyvybės dovaną. Jie nekyla iš tikro poreikio papildyti vienas kito jausmus ir lytiškumą. Jų niekaip negalima pateisinti [KBK 2357].

Nors homoseksualūs veiksmai yra amoralūs, tos pačios lyties potraukis yra tik viena pagundos forma iš daugybės. Visi žmonės jaučia pagundą, ir visiems žmonėms reikia atjautos ir palaikymo jų kovoje prieš ją. Katekizmas tęsia:

Nemažam būriui vyrų ir moterų būdingos giliai įsišaknijusios homoseksualios tendencijos. Toks objektyviai netvarkingas polinkis daugeliui yra sunkus išmėginimas. Su tokiais žmonėmis reikia elgtis pagarbiai, su užuojauta, taktiškai, vengti kaip nors netinkamai juos atstumti. Tie asmenys yra pašaukti vykdyti Dievo valią savo gyvenime, o jeigu yra krikščionys, sunkumus, su kuriais gali susidurti dėl savojo polinkio, turi vienyti su Viešpaties kryžiaus auka.

Homoseksualūs žmonės pašaukti į skaistumą. Vidinę laisvę ugdančių susitvarkymo dorybių, galbūt ir nesavanaudiškos draugys-

tės, taip pat maldos ir sakramentinės malonės padedami, jie gali ir privalo pamažu ir atkakliai siekti krikščioniško tobulumo [KBK 2358–2359].

Užuojauta, kuri turi būti parodyta tiems, kas kenčia nuo homoseksualių pagundų, nereiškia jų klaidinimo verčiant galvoti, kad dviejų vyrų ar dviejų moterų sąjunga yra santuoka.

Bažnyčia moko, kad pagarba homoseksualiems asmenims negali skatinti pritarti homoseksualiam elgesiui ar homoseksualių sąjungų teisiniam pripažinimui. Bendrasis gėris reikalauja, kad įstatymais kaip šeimos pamatas ir pirminė visuomenės ląstelė būtų pripažįstama, skatinama ir ginama santuokinė sąjunga. Teisiškai pripažinti ar su santuoka sulygininti homoseksualių sąjungas reikštų ne tik pritarti iškrypusiam elgesiui ir, vadinasi, padaryti jį pavyzdžiu dabartinėje visuomenėje, bet kartu paversti sunkiai suprantamomis pamatines vertybes, priklausančias bendrajam žmonijos paveldui. Bažnyčia negali neginti šių vertybių žmonių ir visos visuomenės gėrovės labui.¹

Ką jūs privalote daryti

Debatai dėl tos pačios lyties santuokos šiandien aptinkami visur. Vienur esama balsavimo iniciatyvų, kuriose visuomenė gali balsuoti. Kitur proble-

ma iškyla įstatymų leidėjams. Ji taip pat pasirodo nacionaliniu lygmeniu ir teismuose. Santuokos gynėjai dirba su įstatymais, pataisomis ir teismo sprendimais, kad neleistų arba atšauktų santuokos apibrėžimo perkeitimą, tuo tarpu homoseksualų aktyvistai bei jų sąjungininkai skubina ginčą iš kitos pusės.

Kadangi kova už santuokos apsaugojimą vyksta daugybe lygmenų, atsakingi piliečiai turi būti budrūs bei naudotis savo balsavimo teise ir savo balsu, ir ginti santuoką kiekvienu atskiru atveju, visais įmanomais būdais. Greta kitų dalykų, tai reiškia, kad jūs turite:

1. Balsuoti, jog balsavimo iniciatyvoje apsaugotumėte teisingą santuokos supratimą.
2. Susižinoti kandidatų pozicijas santuokos ir homoseksualų sąjungų klausimais. Patikrinkite jų tinklalapius. Paskambinkite į jų ofisus. Rašykite jiems laiškus. Rinkitės informaciją daug anksčiau nei ateis rinkimų diena.
3. Balsuoti už politikus, kurie palaiko santuoką ir priešinasi bet kokios homoseksualių sąjungų formos teisiniam pripažinimui.
4. Balsuoti prieš politikus, kurie palaiko bet kurios formos tos pačios lyties sąjungas.
5. Atminti teismų vaidmenį. Pastaraisiais metais jie buvo naudojami tam, kad primestų dalykus

visuomenei, kuriems rinkėjai niekada nebūtų pritarę. Daugybėje vietų, kuriose santuoka buvo iš naujo apibrėžta, tai buvo primesta teismų. Dėl to teisėjų rinkimuose savo balsą panaudokite išmintingai. Taip pat balsuodami už kandidatus, kurie gali paskirti ar patvirtinti teisėjus, įsitikinkite, kad balsuojate už tuos, kurie parems teisėjus, nebandysiančius iš naujo apibrėžti santuokos.

6. Taikyti šiuos principus tarnautojams kiekviename lygmenyje. Nesvarbu, jei šie asmenys kandidatuoja į mažas, vietines pareigas. Jei jie laimės menkesnius postus, tuomet jie turės galimybę kilti į galingesnius postus. Svarbu sustabdyti blogus kandidatus žemiausiuose lygmenyse.
7. Mokyti, mokyti savo draugus ir pažįstamus apie šią problemą. Per daug žmonių nėra įsisiąmoninę šios problemos ir jos svarbos. Perduokite šią brošiūrą kitiems, ir peržiūrėkite skyrių žemiau dėl daugiau informacijos šaltinių.

Atsakomybė apginti šeimą taip pat tenka politikams katalikams, kurie negali leisti sau iškrypti iš kelio arba leisti iš jo iškreipiami rinkėjų. Pasak Bažnyčios:

Prieštarauti homoseksualiųjų sąjungų teisiniam pripažinimui įpareigoti visi tikintieji ir dėl jiems tenkančios atsakomybės pirmiausia

politikai katalikai. <...>

Tada, kai įstatymų leidimo susirinkimui pirmąkart pateikiamas įstatymo projektas homoseksualiųjų sąjungų teisinio pripažinimo naudai, parlamentarui katalikui tenka moralinė pareiga aiškiai bei viešai pareikšti savo nepritariamą ir balsuoti prieš tokį įstatymo projektą. Balsuoti už bendrajam gėriui taip kenkiantį įstatyminių tekstų būtų labai amoralu.

Tada, kai homoseksualiąsias sąjungas pripažįstantis įstatymas jau galioja, parlamentaras katalikas privalo prieštarauti jam visomis galimomis priemonėmis ir viešai reikšti savo nepritariamą: čia kalbama apie pareigą liudyti tiesą.²

Apsimetinėjimas, kad homoseksualių sąjungos yra santuokos, ima labai smarkiai ir reikšmingai kenkti visuomenei. Visiems svarbu, įskaitant ir tuos, kurie jaučia potraukį tai pačiai lyčiai, kad išvengtume šios pavojingos apgaulės ir apsaugotume tikrą santuoką.

Atėjo laikas mums visiems užimti poziciją. Kai kalbame apie santuokos prigimtį, apie vyrų ir moterų prigimtį, mes privalome atmesti *fantaziją* ir pripažinti *realybę*.

Kur sužinoti daugiau

Norėdami daugiau informacijos apie homoseksualumą, žiūrėkite *Catholic Answers* išleistą Mary Jo Anderson ir Robino Bernhofto knygą „Male and Female He Made Them: Questions and Answers about Marriage and Same-Sex Unions“ (*Vyrą ir moterį, jis sukūrė juos: klausimai ir atsakymai apie santuoką ir tos pačios lyties sąjungas*).

Daugiau informacijos apie atsakingą balso teisės naudojimą ieškokite „Voter’s Guide for Serious Catholics“ (*Rinkėjo gidas rimtiems katalikams*).

Abi šios puikios knygos gali būti įsigytos iš *Catholic Answers*.

Taip pat šiomis temomis esama informacijos šaltinių, pasiekiamų tinklalapyje *catholic.com*.

Išnašos

1. Tikėjimo mokymo kongregacija, *Pastabos dėl homoseksualių asmenų sąjungų teisinio pripažinimo projektų*, 11. Skelbta „Bažnyčios žiniuose“, 2003 rugpjūčio 14, Nr. 15. Prieiga per internetą: <http://eis.katalikai.lt/vb/romos_kurija/kongregacijos/tikejimo-mok/2003-06-03_pastabos-del-homoseksualiu-asmenu-sajungu-teisinio-pripazinimo-projektu>.
2. Ten pat, 10.

Kodėl homoseksualų sąjungos nėra santuokos
Catholic Answers

Krikščioniškosios kultūros institutas, 2019

ISBN 978-609-96016-1-8

9

786099

601618